

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/10/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121200360
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zoľáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8121200360.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zoľákovvej a členov senátu JUDr. Mareka Kohúta a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobkyne: U.. A. L., A., E.. XX.XX.XXXX, I. E. G. XXX/X, XXX XX J., právne zastúpenej JUDr. Danielou Strakovou, advokátkou, IČO: 31 944 779, so sídlom Konštantínova 6, 080 01 Prešov, proti žalovanému: A. L., E.. XX.XX.XXXX, I. M. XXX, XXX XX M., právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Lukáš Mojsej, s. r. o., IČO: 51 417 685, so sídlom Žižkova 2073/19, 040 01 Košice - Juh, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 9C/2/2021-61 z 19. apríla 2021 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Priznáva žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom určil, že žalobkyňa je vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1-ica k celku na pozemkoch - parcela registra „C“, parcelné číslo XXX/XX, druh pozemku orná pôda o výmere 1569 m², parcela registra „C“, parcelné číslo XXX/XX, druh pozemku ostatná plocha o výmere 431 m² nachádzajúcich sa v k. ú. Mošurov, obec Mošurov, okres Prešov, evidovaných na LV č. XXX teraz pod I. na mene žalovaného, vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 3/64-iny k celku na pozemku parcela registra „E“, parcelné číslo XXX/XX, druh pozemku orná pôda o výmere 1750 m² nachádzajúceho sa v k. ú. Mošurov, obec Mošurov, okres Prešov, evidovaného na LV č. XXX teraz pod I. na mene žalovaného a priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

2. 2.1 Výrok odôvodnil tým, že žalobkyňa sa žalobou doručenou mu 18. januára 2021 domáhala určenia, že je vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1-ica k celku na pozemkoch - parcela registra „C“, parcelné číslo XXX/XX, druh pozemku orná pôda o výmere 1569 m², parcela registra „C“, parcelné číslo XXX/XX, druh pozemku ostatná plocha o výmere 431 m², nachádzajúcich sa v k. ú. Mošurov, evidovaných na LV č. XXX pod I. na mene žalovaného, spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 3/64-iny k celku na pozemku - parcela registra „E“, parcelné číslo XXX/XX, druh pozemku orná pôda o výmere 1750 m² nachádzajúceho sa v k. ú. Mošurov, evidovaného na LV č. XXX pod I. na mene žalovaného. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že darovacou zmluvou uzatvorenou 26. februára 2019 previedla ako dárkyňa na žalovaného ako obdarovaného podiel o veľkosti 1-ica k celku na pozemku - parcela registra „C“, parcelné číslo XXX/XX, druh pozemku orná pôda o výmere 2000 m² nachádzajúceho sa v k. ú. Mošurov, zapísaného na LV č. XXX a podiel o veľkosti 3/64-iny k celku na pozemku - parcela registra „E“, parcelné číslo 102/17, druh pozemku orná pôda o výmere 1750 m² nachádzajúceho sa v k. ú. Mošurov, zapísaného na LV č. XXX. Vklad vlastníckeho práva v prospech žalovaného bol povolený 18. marca

2019 pod č. K.-XXXX/XXXX. Po vklade darovacej zmluvy došlo k rozdeleniu pozemku - parcela registra „C“, parcelné číslo XXX/XX, druh pozemku orná pôda o výmere 2000 m² na novovytvorené parcely registra „C“, ktoré sú v súčasnosti evidované na LV č. XXX pre k. ú. Mošurov ako parcela registra „C“, parcelné číslo XXX/XX, druh pozemku orná pôda o výmere 1569 m² a parcela registra „C“, parcelné číslo XXX/XX, druh pozemku ostatná plocha o výmere 431 m². V súčasnosti je evidované vlastnícke právo žalovaného k predmetu darovania na príslušných listoch vlastníctva vedených Okresným úradom Prešov, Katastrálnym odborom, a to na LV č. XXX k pozemkom - parcela registra „C“, parcelné číslo XXX/XX, druh pozemku orná pôda o výmere 1569 m² a parcela registra „C“, parcelné číslo XXX/XX, druh pozemku ostatná plocha o výmere 431 m², pod I. v podiele 1-ica a na LV č. XXX k pozemku - parcela registra „E“, parcelné číslo 102/17, druh pozemku orná pôda o výmere 1750 m², pod I. v podiele 3/64-iny pod titulom nadobudnutia: Darovacia zmluva V-1384/2019, vklad povolený 18. marca 2019. Vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom darovania, nadobudla kúpnu zmluvou uzatvorenou 9. júla 2013, vkladovanou pod K.-XXXX/XXXX, za kúpnu cenu 20.001,- eur, ktorú za ňu v plnej výške vyplatil jej otec JF. M., E.. XX.XX.XXXX, I. E. G. XXX/X, J., v deň podpisu kúpnej zmluvy. Teda predmetné nehnuteľnosti boli nadobudnuté do jej vlastníctva vďaka veľkorysému peňažnému daru jej otca O. M., ktorá skutočnosť je žalovanému dobre známa. Listom z 29. októbra 2020 označeným ako „Odvolanie daru a výzva na vrátenie daru podľa § 630 Obč. zák.“ vykonala jednostranný právny úkon voči žalovanému, ku ktorému pristúpila z dôvodu dlhodobého a opakovaného nevhodného správania obdarovaného voči nej a voči jej otcovi O. M., ktorého sa žalovaný dopúšťal vulgárnymi nadávkami, osočovaním, neúctivým a arogantným správaním, ktoré dosiahlo intenzitu hrubého porušenia dobrých mravov a na ktoré poukázala v písomnom odvolaní darovania z 29. októbra 2020. Konkrétne v júli 2020 v rodinnom dome jej rodičov, kde bývajú od uzatvorenia manželstva, pred ňou a jej mamou použil voči jej otcovi výrazy, že je „k...t“, ktoré adresoval aj priamo jemu do očí, keď prišiel z pracovne, kde sa ozývali jeho vulgarizmy a ju viackrát označil výrazmi „prijebaná“, lebo sa zastávala otca a rodičov (ďalej len „skutok č. 1“), počas pracovného pobytu žalovaného v Nemecku v júli 2020 prebehli medzi nimi telefonicky hádky, keď od neho žiadala podklady a vysvetlenia ohľadne účtovníctva jeho firmy, v ktorej je ekonómka a ktorých svedkami boli aj jej rodičia, použil voči jej osobe viackrát výrazy, ako „ty pi...a“ (ďalej len „skutok č. 2“), 18. septembra 2020 pri ceste z Gaboltova od rodičov žalovaného do Terne, ktorej predchádzala v Gaboltove hádka s jeho rodičmi, odstabil motorové vozidlo na benzínovej čerpacej stanici Shell v Bardejove, z ktorého vystúpil a odišiel aj s kľúčmi a nechal ju spolu s ich trojročným synom „napospas“, neoznámil kde ide, kedy sa vráti, vypol si mobil a po márnom dvojhodinovom čakaní jej prišla okolo 22:00 hod. na pomoc jej mama. Takéto správanie zo strany žalovaného je neospravedliteľné, zvlášť s ohľadom na ich maloletého syna i na jej stav (tehotenstvo) (ďalej len „skutok č. 3“), 19. septembra 2020 jej žalovaný zavolať, avšak neospravedlnil sa jej za svoje správanie, len opäť osočoval jej otca a vyčítal jej jeho správanie, ktoré mu nevyhovuje len preto, že ho napomína k slušnosti a úctivému chovaniu predovšetkým voči nej - jeho manželke, ale neúctivo sa chová aj k jej rodičom, najmä k otcovi (ďalej len „skutok č. 4“), v nočných hodinách z 28. októbra 2020 na 29. októbra 2020 niekedy medzi polnocou a treťou hodinou ráno žalovaný bez ohlásenia prišiel do domu jej rodičov v J., kde násilím vypáčil zamknuté garážové dvere, aby odviezol motorové vozidlo zn. BMW 540 XDrive, čo zistila pred treťou hodinou rannou na upozornenie uja, ktorý u nich momentálne býva a pred ním mu hneď volala, kde prebehol medzi nimi telefonický rozhovor, v ktorom si jej nadával, že je „prijeb...á pi...a“, a medziiným sa dožadoval, aby mu dala k telefónu jej otca, ktorého ovšem označoval „daj mi toho ko...ota“, a to opakovane, rovnako tak sa o ňom vyjadril, keď prišiel v sobotu pre syna a mala ho na rukách, keď nahlas kričal „nech ten ko...t“ nevychádza z domu“, alebo že „M. je ko...t“, to dosvedčia aj jej rodičia, lebo to kričal nahlas zámerne tak, aby to aj počuli (ďalej len „skutok č. 5“). Od 18. septembra 2020 žijú oddelene, žalovaný je prihlásený t. č. na trvalý pobyt u svojich rodičov na adrese M. XXX, kde sa podľa jej vedomia zdržiaval aj po odchode zo spoločnej domácnosti v obci J. na adrese E. G. XXX/X. Dôvody, pre ktoré došlo k odvolaniu darovania, neboli zo strany žalovaného ojedinelé, jeho arogantné správanie i vulgárne nadávanie voči nej a najmä jej otcovi neprestali ani v období po odvolaní daru a pokračujú i v súčasnosti. Z posledného obdobia poukazuje napríklad na telefonát, ktorý vykonal žalovaný jej otcovi v skorých ranných hodinách, asi o 02:00 hod. v noci z 31. decembra 2020 na 1. januára 2021 len preto, aby ho zobudil a mohol mu ihneď bezdôvodne nadávať vulgárnymi výrazmi, čo dosvedčia aj navrhovaní svedkovia O. M. a A. M. (ďalej len „skutok č. 6“). To sa opakovalo aj 10. januára 2021 v jej prítomnosti, keď stála so žalovaným pred rodičovským domom v J., pričom keď žalovaný videl, že O. M. vyšiel na terasu svojho domu, rozbehol sa k nemu (žalovaný) a bezdôvodne ho slovne napadol výrazmi: „ty vyjebaný k...t“, pričom kričal, že mu údajne jej otec zničil život, čo je pravda nezmysel. Jej otec len vytýkal žalovanému viackrát jeho nevhodné správanie voči nej v čase, keď bývali spoločne v spoločnej

domácnosti u jej rodičov a kvôli čomu vlastne aj vznikali roztržky, pre ktoré žalovaný napokon opustil spoločnú domácnosť (ďalej len „skutok č. 7“).

2.2 Žalovaný sa k žalobe písomne nevyjadril, ani nenavrhol žiadne dokazovanie, ktoré by prípadne malo podporiť jeho neskoršie vyjadrenia, a to najmä vyjadrenia, ktoré odznegli na pojednávaní samom. Žiadosť žalovaného o odročenie pojednávania považoval súd za účelovú, pretože tento uvádzal, že pravdepodobne bude musieť byť pracovne v zahraničí (neuviedol, za akým účelom by tam mal byť, kedy sa o uvedenej skutočnosti dozvedel, prečo túto skutočnosť musí uprednostniť pred súdnym pojednávaním), nakoniec sa však pojednávania zúčastnil. Čo sa týka postupu jeho advokáta a prevzatia právneho zastúpenia krátko pred pojednávaním, hoci žalovaný mal na výber právneho zástupcu dostatok času, uvedené nemôže byť dôvodom vedúcim k odročeniu pojednávania a k prietahom v konaní. Na pojednávaní právny zástupca žalovaného uviedol, že žiada odpustenie zmeškania lehoty na vyjadrenie k žalobnému návrhu, čo súd považuje za irelevantné, keďže odpustenie zmeškania lehoty tvrdeným dôvodom, a to pracovnými povinnosťami žalovaného v zahraničí, nebolo žiadnym spôsobom preukázané. Právny zástupca ďalej uviedol, že žalobu považujú za nedôvodnú a neopodstatnenú. Vo vzťahu k vulgárnym nadávkam otcovi žalobkyne právny zástupca uviedol, že boli odpoveďou na vulgárne správanie sa zo strany otca žalobcu, a teda išlo o správanie vzájomné (opäť ničím nepreukázané). Pokiaľ ide o prevzatie motorového vozidla značky BMW 540xDrive v dňoch 28. októbra 2020 až 29. októbra 2020 nie je mu zrejmé akého hrubého porušenia dobrých mravov sa tým mal žalovaný dopustiť, keďže uvedené motorové vozidlo je majetkom spoločnosti žalovaného. Ďalej právny zástupca uviedol, že tvrdenia žalobkyne sú zavádzajúce, pretože z jej strany a zo strany jej rodinných príslušníkov, a to predovšetkým jej otca dochádzalo k sústavným slovným atakom a hrubým výrazom na osobu žalovaného (znovu nepreukázané). Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 232/2009, z ktorého podstatnú časť citoval.

2.3 Vo svojej výpovedi žalovaný k skutku č. 1 uviedol, že na tento si nespomína a nespomína si, že by nadával otcovi žalobkyne do kokotov a ak áno tak to bolo len preto, že sa predtým pohádal so žalobkyňou ako manželkou a zamiešal sa do toho jej otec, čo on považuje za nesprávne. Žalovaný uviedol, že rovnako si nespomína, že by v júli 2020 sa bol pohádal so žalobkyňou a nadával jej, že je prijebaná, avšak priznal, že viackrát voči nej použil nadávky, za čo sa jej však ospravedlnil. K skutku č. 2 uviedol, že počas pracovného pobytu v Nemecku počas júla 2020 prebiehala medzi ním a žalobkyňou telefonická komunikácia a rovnako hádky. Žalovaný mal žalobkyňu povedať, že je piča. Uznal, že v čase, keď bol v Nemecku medzi ním a žalobkyňou hádky prebiehali s tým, že sa jej mal za takéto konanie ospravedlniť a že nadávky boli vzájomné. K skutku č. 3 uviedol, že na tento si dobre spomína. V tento deň boli spolu so žalobkyňou na návšteve u jeho rodičov, kde jej vytkol, že na stavbe jej otec ohovára ako jeho, tak aj jeho rodinu, konkrétne otca. Priznal, že po hádke skutočne na čerpacej stanici ponechal naštartované vozidlo, v ktorom bola jeho manželka spolu so synom. Žalobkyňa k tomu uviedla, že má vodičský preukaz a vie riadiť motorové vozidlo BMW, avšak vzhľadom na to, že nemala kľúč, mala obavu, čo by sa stalo ak by motor vozidla zhasol a ona bez kľúča by ho nebola schopná naštartovať, preto s týmto vozidlom neodišla, ale zavolať mamu, ktorá jej prišla na pomoc. K skutku č. 4 uviedol, že nevidí dôvod, prečo by sa mal stále ospravedlňovať on, ospravedlnil sa dvakrát manželke a aj svokrovi a má o tom dôkaz (pozn. súdu - žiaden dôkaz nepredložil). Tiež uviedol, že nadávané bolo vždy aj jemu (bez dôkazu). Snažil sa prehovoriť manželku, aby sa odtrhla od svojho otca a aby skúsili žiť samostatne. Ohľadom skutku č. 5 potvrdil, že skutočne poznal spôsob ako otvoriť dvere na garáži, ktorý použil a vozidlo, ktoré je písané na jeho firmu zobral. K skutku č. 6 uviedol, že áno v noci okolo druhej volal svokrovi, ale nedošlo tam k žiadnym vulgarizmom z jeho strany. K skutku č. 7 uviedol, že sa pohádali, znova vytykal manželke, že ona je stále s otcom, ktorý následne vyšiel a chcel riešiť tento problém. On už má jednoducho na neho alergiu a zareagoval tak ako zareagoval. Žalovaný ďalej uviedol, že príčinou jeho problémov v spolužití so žalobkyňou ako manželkou je ich otec, ktorý sa im miešal do života vrátane intímneho. Pokiaľ ide o vulgárne nadávky typu kokot, piča a pod. uviedol, že tie boli aj z druhej strany, čiže takýmto spôsobom mu nadával svokor aj žalobkyňa. Žalovaný ešte na záver svojho výsluchu dodal, že problémy vznikali aj pri stavbe rodinného domu, kde vzhľadom na to, že ho z prevažnej miery financoval otec žalobkyne rozhodoval aj o tom ako má dom vyzeráť.

2.4 Žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že dochádzalo k hádkam so žalovaným, jej rodičia telefonáty medzi ňou a žalovaným nepočuli, avšak videli, že je potom uplakaná, že ju niečo trápi, preto sa začali o to zaujímať. Ďalej uviedla, že zo strany žalovaného došlo k vulgarizmom vo vzťahu k nej, že síce aj ona mu nejakým spôsobom spätne nadávala, ale nie takým hrubým spôsobom. Zazlieva svojmu manželovi, že sa neslušne správa k jej otcovi. Miesto toho, čo tento pre nich urobil, aby mu bol vďačný, osočuje ho, nadáva, bez dovoľenia mu začal tykať, hoci jej otec je o tridsať rokov starší. Otec manželovi nenadával, len ho slušne napomenul na nevhodné správanie vo vzťahu k nej, keď jej žalovaný nadával. Žalobkyňa

vo vzťahu k domu uviedla, že prevažnú časť financií poskytuje jej otec a stavbu domu riadi ona, keďže manžel je pracovne často v Nemecku, ale veci s ním konzultuje. Nesúhlasí s tvrdením žalovaného, žeby to bol jej otec, ktorý by mal mať pri stavbe domu rozhodujúce slovo.

2.5 Svedkyňa A. M., ktorá je matkou žalobkyne a manželkou O. M. vo svojej výpovedi uviedla, že bola očitým svedkom správania žalovaného pri skutku č. 1, kde sa žalovaný so žalobkyňou pohádali v ich dome, kde žalovaný nadával vulgárne žalobkyni, že táto sa zastáva svojho otca. Následne pri návrate zo stavby rodinného domu strán sporu, ktorý sa stavia v susedstve, to počul už aj otec, ktorý teda prišiel a pýtal sa, čo sa stalo, prečo žalovaný žalobkyni vulgárne nadáva, a tak sa vulgárne nadávky otočili zo strany žalovaného aj vo vzťahu k nemu. Čo sa týka teda skutku č. 1 svedkyňa uviedla, že je možné, že aj zo strany jej manžela padla vo vzťahu k žalovanému ako obrana nejaká nadávka (urážka), keď už došlo k jeho rozčúleniu. Ku skutku č. 2 sa svedkyňa nevyjadrovala, pretože išlo o telefonický rozhovor medzi žalobkyňou a žalovaným, ktorého svedkyňa účastná nebola a o tom, že žalovaný mal žalobkyni vulgárne nadávať sa dozvedela iba od nej. Čo sa týka skutku č. 3 uviedla, že skutočne jej dcéra uplakaná volala, že sa nachádza na čerpacej stanici vo vzdialenosti cca 30 až 40 km od Bardejova a že potrebuje pomoc. Vo vzťahu k skutku č. 4 sa žalovaná nevyjadrovala, keďže ho žiadnym spôsobom účastná nebola. Pokiaľ ide o skutok zobrať si vozidlo BMW, k tomu sa žalovaná nevyjadrovala. Čo sa týka verejného vykrikovania, že M. je kokot v čase, keď si žalovaný prišiel ku žalobkyni po syna, svedkyňa uviedla, že áno je to tak, v tom čase bola v spálni a mala otvorené okno, počula ako žalovaný kričal na manželku a keď odchádzal otvoril okno na aute a počas jazdy kričal po celej ulici, že M. je kokot. Vo vzťahu k skutku č. 6 svedkyňa uviedla, že k ich domu sa dostavil žalovaný, kde žalobkyňu previezol autom po J. a následne, keď ju nechal vystúpiť spôsobom, že ju vyhodil z auta a videl to jej otec, tak sa spýtal žalovaného, čo tento robí a odpoveďou zo strany žalovaného boli znova vulgárne nadávky. Vo vzťahu k skutku č. 7, čiže k telefonátom na prelome roku 2020/2021 svedkyňa uviedla, že žalovaný volal jej manželovi asi päťdesiat krát, spočiatku manžel zdvihol a zo strany žalovaného boli uvádzané hrubé nadávky, následne už manžel teda telefón žalovanému nezdvíhal. Svedkyňa zároveň uviedla, že žalovaný sa k nej nikdy nesprával zle.

2.6 Svedok O. M., ktorý je otcom žalobkyne a svokrom žalovaného vo svojej výpovedi uviedol, že od začiatku so žalovaným ako budúcim zaťom spokojný nebol. Potvrdilo sa to v manželstve, kde žalovaného má za darmožráča, nič nerobiaceho, vyhýbajúceho sa zodpovednosti a poctivej práci. Často sa mu snažil dohovárať, že musí robiť systematicky, aby k niečomu dospel, avšak nemalo to žiaden účinok. Zároveň sa nemohol nestarať do manželstva so žalobkyňou, keď po každom telefonáte žalobkyňa bola uplakaná. Vo vzťahu k skutku č. 1 potvrdil, že počul krik z domu, keď sa vracal zo stavby a keď sa spýtal čo sa deje, tak dostal odpoveď „nestaraj sa ty kokot“. Svedok ďalej uviedol, že žalovaný napriek upozorneniu na potrebu množstva prostriedkov sa nepripravený pustil do stavby domu, avšak o samotnú stavbu sa žiadnym spôsobom nezaujímal a mal len tzv. veľké oči. Svedok potvrdil aj ďalšie skutky a to konkrétne vulgárne telefonáty na prelome rokov 2020 a 2021, ako aj incident z 10. januára 2021. Svedok potvrdil, že za vulgarizmy sa mu ospravedlnil žalovaný iba raz, a to v júni 2020 (pozn. súdu - teda pred časom, ktorého sa týkajú skutky, ktoré majú byť dôvodom vrátenia daru).

2.7 Podľa názoru súdu prvej inštancie je nepochybné, že vzťah medzi žalovaným na jednej strane a žalobkyňou a jej otcom na strane druhej je značne napätý. Skutky uvedené v liste na vrátenie daru pod č. 1 - 5 ako aj skutky č. 6 - 7 uvedené v žalobe považoval súd za preukázané. Tieto skutky síce žalovaný čiastočne poprel, avšak nie dostatočným spôsobom, a to uvedením ich vlastného vnímania. Súd teda musel rozhodnúť, či tieto skutky samostatne alebo v spojitosti dosahujú intenzitu potrebnú pre zánik vzťahu z darovania. Súd pritom nebral do úvahy SMS správy čítané právnym zástupcom žalobkyne ako správy, pre ktoré sa žalobkyňa vrátenia daru domáha (nedošlo k rozšíreniu žaloby), ale tieto správy svedčia o slovníku žalovaného a jeho používaní vo vzťahu k žalobkyni a jej otcovi. Je nepochybné, že otec žalobkyne je hlavou rodiny M. a že toto svoje postavenie z hľadiska žalovaného prenášal aj do rodiny L. (strán sporu). Rovnako je zrejmé, že otec žalobkyne celoživotne naučený, že človek môže nadobudnúť materiálne hodnoty iba dlhodobou, tvrdou a poctivou prácou nesúhlasil s prístupom k životu a rodine zo strany žalovaného. Možno chápať, že prístup otca žalobkyne k životu obdobne vyžadovaný od žalovaného sa tomu nemusel páčiť a žalovaný uvedeným frustrovaný sa tomu bránil ale na druhej strane je potrebné zdôrazniť, že otec žalobkyne od žalovaného nevyžadoval nič viac ako to, čo by malo byť „normálne“. Je nepochybné, že pozemky právne patriace žalobkyni, ktoré boli z 1 darované žalovanému, mala žalobkyňa len vďaka svojmu otcovi. Rovnako je nepochybné, že strany sporu spolu s dieťaťom dlhodobo bývali u rodičov žalobkyne za minimálne náklady, čím šetrili vlastné prostriedky použiteľné inak. To, že otec žalobkyne žiadal od žalovaného, aby sa choval ako „riadny chlap“, u ktorého je rodina a jej blaho na prvom mieste, je požiadavkou každého rodiča, ktorému na jeho dieťaťi záleží. O to viac to platí v situácii, keď žalobkyňa bola vo vzťahu so žalovaným nešťastná a keď tento jej

hrubo nadával (na tom nič nemení tvrdené ospravedlnenie, ktoré hrubé urážky nemaže, najmä ak k takémuto nadávaníu došlo znovu). Rovnako za nesporné považuje súd to, že to bol otec žalobkyne, ktorý pre jej rodinu financoval a zabezpečoval stavbu rodinného domu a ktorý žalovanému vytýkal, že sa do stavby pustil bez prostriedkov a nepripravený. Žalovaný neprezentoval a už vôbec nepreukázal žiadne také skutočnosti, z ktorých by vyplynulo, že otec žalobkyne mal na neho neprimerané nároky a hľadal alebo vymýšľal situácie, ktorými by z neho robil neschopného človeka, prípadne že to bol otec žalobkyne, ktorý žalovanému ako prvý vulgárne nadával. Preto súd má za to, že je bežnou skutočnosťou a notoriou uznávanou väčšinou spoločnosti, vyžadovať zo strany žalovaného k otcovi žalobkyne (ktorý im zabezpečil životnú úroveň, o ktorej mnoho mladých rodín môže iba snívať) a žalobkyni samotnej (ako manželke, navyše tehotnej) slušné správanie a vďačnosť.

2.8 V nadväznosti na to súd prvej inštancie konštatoval, že vulgarizmus alebo hrubé slovo je výraz, ktorý vyjadruje citový postoj k istej skutočnosti takým spôsobom, ktorý sa spoločensky hodnotí ako neprimeraný, neslušný. Je potrebné si uvedomiť, že miera, do akej je či nie je nejaké slovo vulgárne, čiže neprijateľné, je daná kontextom, takže ten istý výraz môže byť dôvodom vylúčenia z nedeľnej školy, ale vo futbalovej kabíne normou. Ale nejde o samotné slovo, ide o zámer spojený s jeho použitím. Ako je zjavné, je teda veľký rozdiel hodiť hrubé slovo smerom k zaseknutej tlačiarňi - keď má viacmenej význam citoslovca - ako cieľiť ním na konkrétneho adresáta. V prejednávanej veci žalovaný použil opakovane najhrubšie vulgarizmy voči žalobkyni (ktorá sa len zastávala svojho otca pred hrubými vulgarizmami zo strany žalovaného) a najmä jej otcovi a to aj bez akéhokoľvek podnetu z ich strany a tieto vulgarizmy prezentoval demonštratívnym spôsobom aj na verejnosti.

2.9 Skutky a) zahŕňajúce vulgarizmy (vrátane telefonátov na prelome rokov 2020 a 2021, kde tento čas je známy prianím si všetkého najlepšieho medzi rodinnými príslušníkmi ako aj priateľmi) a ich verejnú prezentáciu, b) opustenie manželky s maloletým dieťaťom a ponechanie ich v naštartovanom aute bez kľúčov a tak ich vystavenie novej núdzi, c) zásah do obydľia otca žalobkyne formou vlámania sa a odvezenie auta (ktorého vlastníctvo je v tejto veci nepodstatné) v nočných hodinách, považuje súd v súhrne za sústavné konanie hrubo porušujúce dobré mravy smerované voči žalobkyni a jej otcovi odôvodňujúce požiadavku na vrátenie daru. Zároveň súd znovu opakuje, že zo strany žalovaného nebolo dostatočne substancovane tvrdené a už vôbec nie preukázané, že išlo o vzájomné konanie vyvolané obdobným vulgárnym konaním zo strany žalobkyne a jej otca. Ak skutočne žalovaný mal pocit krivdy zo strany otca žalobkyne, nepochybne existovali aj iné spôsoby a výrazové prostriedky pre vyjadrenie jeho nespokojnosti. Len ako paradox vyznieva, že žalovaný považujúci otca žalobkyne za príčinu všetkého zla v jeho živote, avšak chce si ponechať vlastníctvo k veciam, ktoré mu síce boli darované žalobkyňou, ale ktoré boli zabezpečené práve jej otcom.

2.10 Súd prvej inštancie považoval za dôvodné žalobe vyhovieť a petit žaloby domáhajúci sa určenia vlastníctva k podielu teraz v katastri nehnuteľnosti vedeného ako vlastníctvo žalovaného považoval za dostatočne určitý (aj keď správnejším riešením bolo žalovať v prípade prvého a druhého pozemku o určenie, že žalobkyňa je jeho výlučnou vlastníčkou).

2.11 Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa ustanovenia § 630 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“).

2.12 O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a priznal úspešnej žalobkyni proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V súvislosti s namietaným porušením práva na spravodlivý proces tvrdil, že v súlade s ustanovením § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony posledný deň lehoty na vyjadrenie sa k žalobe bol 15. marec 2021 a podanie jeho právneho zástupcu bolo odoslané súdu 15. marca 2021, z čoho je podľa neho zjavné, že sa vyjadril včas. Preto sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že ignoroval svoju povinnosť vyjadriť sa. Okrem toho

považoval za arbitrárne tvrdenie súdu, ktorým označil jeho žiadosť o odročenie pojednávania za účelovú a za protizákonné samotné nevyhovenie návrhu na odročenie a vykonanie pojednávania 22. marca 2021. Trval na tom, že jeho žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu mimoriadnej situácie v súvislosti s pandemiou COVID-19 nemohla byť v žiadnom prípade účelová. Práve naopak, samotné vykonanie pojednávania 22. marca 2021 bolo minimálne na hrane uskutočnenia s poukazom na protipandemické opatrenia a s tým súvisiace dodržiavanie vzdialenosti medzi osobami, ktoré sa zúčastnili pojednávania, preto jeho žiadosť o odročenie pojednávania bola preukázateľne dôvodná. Tiež mal za to, že z jeho podania z 15. marca 2021 je zrejmé, že v časti tohto podania uviedol, že navrhne a aj zabezpečí výsluch svedkov, ale vzhľadom na pandemickú situáciu to možné nie je. Vzhľadom k tomu hodnotil ako nepravdivé tvrdenie súdu, že nenavrhol dokazovanie, pričom zdôraznil, že na pojednávaní nenavrhol doplniť dokazovanie len z dôvodu, že súd predtým ako umožnil právnenému zástupcovi žalovaného vyjadriť sa k žalobe, zaujal stanovisko, že ďalšie dokazovanie nepripustí. Ako „šikanózne“ konanie zo strany súdu označil to, že súd považoval za správne nevyhovieť návrhu na odročenie pojednávania a vykonať pojednávanie a nepripustiť doplnenie dokazovania. Ohľadom namietaných nesprávnych skutkových zistení konštatoval, že súd sa v plnom rozsahu stotožnil s vyjadreniami žalobkyne, ako aj svedkov, ktorí sú rodičmi žalobkyne, avšak s jeho vyjadrením sa nestotožnil. Konanie otca žalobkyne, ktorý je zodpovedný za súčasný nevráživý stav medzi stranami sporu považoval prvoinštančný súd za normálny. Taktiež bez riadneho preukázania zaujal názor, že celú stavbu rodinného domu strán sporu financoval výlučne otec žalobkyne, pričom práve on financoval celú stavbu (o čom doloží potvrdenia o úhradách po vrátení veci prvoinštančnému súdu). Napriek tomu súd na to neprihliadol, a preto aj „nepriemerané nároky“, ktoré mal otec žalobkyne na žalovaného subsumoval pod to, že vzhľadom na to, že financuje stavbu (čo nebolo preukázané), môže byť voči nemu „kritickejší“. K odvolacej námietke, že súd prvej inštancie nevykonaním navrhnutých dôkazov, potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností podotkol, že sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany žalovaného, na ktoré odkazoval v podaní z 15. marca 2021 a ktoré neboli vykonané, a preto je podľa neho rozhodnutie prvoinštančného súdu predčasné. Mal za to, že skutkový stav bol vyhodnotený nedôsledne, neobjektívne a najmä predčasne a k náležitému objasneniu skutkového stavu veci je potrebné doplniť dokazovanie o výsluchy jeho rodičov O. L. a A. L. a o výsluchy brata žalobkyne a jeho manželky Z. M. a O. M., ktorí vnesú objektívne svetlo do predmetu sporu a predovšetkým potvrdia jeho tvrdenia, že vyvolávateľom konfliktov (nielen medzi ním a žalobkyňou) je otec žalobkyne, O. M.. Domnieval sa, že výpoveďami navrhnutých svedkov bude výpoveď svedka O. M. uskutočnená na pojednávaní uvedená do objektívnej roviny. Zároveň v zmysle svojho návrhu z 15. marca 2021 so súhlasom súdu doloží audiozáznamy a audiovizuálne záznamy na preukázanie svojich tvrdení. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie dokazovanie.

4. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa podaním z 18. mája 2021. Uviedla, že ustanovenia § 1 písm. p) a § 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 24/2021 Z.z. o vykonávaní pojednávania, hlavných pojednávania a verejných zasadnutí v čase mimoriadnej situácie a núdzového stavu v nijakom prípade nezabraňovali súdu vytýčiť termín pojednávania a vykonať pojednávanie, ak sa ho zúčastnili obe sporové strany a ich právni zástupcovia. Žalovaný aj jeho právny zástupca sa pojednávania zúčastnili, pričom po hodine súd pojednávanie prerušil, aby zabezpečil vetranie pojednávacej miestnosti, veľkosť ktorej umožňovala predpísaný odstup účastníkov, svedkov i sudcu. Ďalej uviedla, že žalovaný už v písomnom vyjadrení z 15. marca 2021 mohol a mal substancovať skutkové tvrdenia na svoju obranu a predložiť dôkazné návrhy, keďže právneho zástupcu splnomocnil už 19. januára 2021, o čom svedčí vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného k predsúdному pokusu o zmiernu adresované jej právnej zástupkyňe z 9. februára 2021, v ktorom popiera dôvody odvolania daru. Len vágne vyjadrenie sa k žalobe v písomnom podaní žalovaného z 15. marca 2021, že sa v budúcnosti vyjadrí meritorne k žalobe a bude navrhovať výsluch svedkov, je nesplnením povinnosti žalovaného na vyjadrenie sa k žalobe, ktoré nesie so sebou následky spojené s koncentráciou konania. Okrem toho žalovaný nijako nekonkretizuje, ktoré jej výpovede alebo výpovede svedkov považuje za nesprávne vyhodnotené a v čom vidí rozpornosť tvrdení strán sporu, s ktorou by sa súd nesprávne vysporiadal. Žalovaný pri výsluchu svedka O. M. nenamietal pravdivosť jeho výpovede, rovnako ako pravdivosť jej výpovede a výpovede svedkyne A. M.. Súčasne s prihliadnutím na obsah sms správ predložených súdu svedkom O. M., ktorých autentičnosť žalovaný nenamietal, nemožno pochybovať o pravdivosti tvrdenia svedka o správaní sa žalovaného voči nemu, ktoré bezpochyby naplňa správanie v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Návrhy na doplnenie dokazovania predložené v odvolaní žalovaného sú okrem iného aj bez právnej relevancie k predmetu sporu. Žalovaný neuviedol, k akým skutočnostiam obsahnutým v odvolaní darovania by sa mali títo svedkovia vyjadrovať, navyše za okolností, keď nikto z nich nebol

účastný skutkov, pre ktoré došlo k odvolaniu darovania. Na základe uvedených skutočností žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v celom rozsahu ako vecne správny. Zároveň si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobkyne písomne nevyjadril.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovaným a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

9. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať resp. dopĺňať rozhodnutie súdu prvej inštancie. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

10. Odvolací súd nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že k žalobe sa vyjadril včas. Odvolací súd má z obsahu spisu za preukázané, že súd prvej inštancie uznesením, č. k. 9C/2/2021-23 z 27. januára 2021 vyzval žalovaného, aby sa v lehote 15 dní od doručenia tohto uznesenia písomne vyjadril k žalobe doručenej súdu 18. januára 2021, uviedol vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojil listiny, na ktoré sa odvoláva a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuznáva. Predmetné uznesenie bolo doručené žalovanému elektronicky 12. februára 2021 (č. I. 25 spisu) a do vlastných rúk 19. februára 2021, pričom túto zásielku prevzala osoba splnomocnená žalovaným. Právny zástupca žalovaného v posledný deň lehoty na vyjadrenie sa k žalobe, ktorá uplynula 15. marca 2021, doručil súdu plnomocenstvo na zastupovanie a podanie označené ako „Oznámenie o prevzatí právneho zastúpenia + Žiadosť o odročenie termínu pojednávania“. Žalovaný sa však v uvedenej lehote k žalobe nevyjadril.

11. Čo sa týka námietky žalovaného, že súd prvej inštancie uskutočnil pojednávanie aj napriek pretrvávajúcim protipandemickým opatreniam, odvolací súd hodnotí túto jeho námietku ako nedôvodnú, keďže zo zápisnice z pojednávania konaného 22. marca 2021 je zrejmé, že žalovaný, ako aj jeho právny zástupca sa tohto pojednávania zúčastnili.

12. Pokiaľ žalovaný namietal, že vzhľadom na pandemickú situáciu nebolo možné, aby navrhol výsluch svedkov a že doplnenie dokazovania nenavrhol, iba z dôvodu, že súd vopred zaujal stanovisko, že ďalšie dokazovanie nepripustí, odvolací súd zdôrazňuje, že pandemickú situáciu nemožno považovať za prekážku pre navrhnutie výsluchu svedkov, dôkazom čoho je aj návrh na výsluch svedkov uskutočnený žalobkyňou a samotná realizácia týchto výsluchov na pojednávaní. Vo vzťahu k žalovaným tvrdenému nepripusteniu ďalšieho dokazovania zo strany súdu, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že ak súd prvej inštancie zaujal stanovisko, že ďalšie dokazovanie nepripustí, postupoval v súlade so sudcovskou koncentráciou konania upravenou v ustanovení § 153 CSP a tým nemohlo byť porušené právo žalovaného na spravodlivý proces.

13. Rovnako podľa názoru odvolacieho súdu nemožno posúdiť ako správne ani tvrdenie žalovaného, že súd sa v plnom rozsahu stotožnil s vyjadreniami žalobkyne, ako aj svedkov, ktorí sú rodičmi žalobkyne, avšak s jeho vyjadrením sa nestotožnil. Vyjadrenia strán sporu, resp. svedkov sú súčasťou ich výpovedí, t. j. dôkazov, ktoré súd v zmysle ustanovenia § 191 ods. 1 CSP hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Ak teda súd nerozhodol podľa predstáv žalovaného, neznamená to, že sa stotožnil s vyjadreniami žalobkyne a svedkov ňou navrhnutých.

14. Ohľadom návrhu žalovaného na doplnenie dokazovania odvolací súd konštatuje, že prostriedky procesnej obrany žalovaného navrhované žalovaným v odvolaní nespĺňajú ani jedno z kritérií uvedených v ustanovení § 366, a preto odvolací súd nemohol tento návrh žalovaného akceptovať a napadnutý rozsudok z tohto dôvodu zrušiť. Súčasne odvolací súd dodáva, že žalovaný chcel doplnením dokazovania uviesť do objektívnej roviny výpoveď svedka O. M., pričom tá bola len jedným z viacerých dôkazov, na základe ktorých súd žalobe vyhovel.

15. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výroku o určení, že žalobkyňa je vlastníčkou predmetných nehnuteľností zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania.

16. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalovaného za nedôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a ustanovením § 262 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že v odvolacom konaní bola žalobkyňa úspešná v celom rozsahu, preto jej súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 % a zároveň žalovaný v odvolacom konaní úspech nemal. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).